

tolga kara

UMUT ÖREN
GÜLİSTAN SİLİNSİN

a çeliik

**Tolga Karaçelik, 2025 yılında
aynaya baktığında ne görüyor?**

Yorgun ama gururlu, kuyruğu dik. Biraz da kilo verdim galiba, bu aralar “ok” aynadaki Tolga.

Filmlerinizde mizah ile dram arasında kurduğunuz denge, izleyicide nasıl bir duygusal rezonans yaratmayı amaçlıyor? Bu iki uç sizin için neden yan yana durmalı?

Hayatta yan yana duran her şey filmlerde de yan yana durmalı. Genremiz budur diye yaşamıyoruz, neden öyle çekelim filmleri?

Karakterleriniz genellikle büyük anlatıların değil küçük sarsıntıların insanları. Bu hikâyelerde sizi çeken şey nedir: Tanıdıklık mı, yarım kalmışlık mı yoksa içten içe bir hesaplama mı?

Ben genelde bir şeyi kafaya taktığımda köşeye çekilip yazıyorum. Anlatılacak kadar büyük olmuyorlar bazen başkaları için, anlatamadığımda yazıyorum. Büyük sebeple ondandır.

Son filminiz Psycho Therapy: The Shallow Tale of a Writer Who Decided to Write About a Serial Killer, hem dili hem türü itibariyle önceki işlerinizden oldukça farklı. Bu filmi yaparken sizi en çok zorlayan neydi ve İngilizce çekim yapmak anlatım dilinizi nasıl etkiledi?

Bence çok da farklı değil esasında. Biraz daha hareketli, aksiyonlu bir film. Bu film böyle olsun

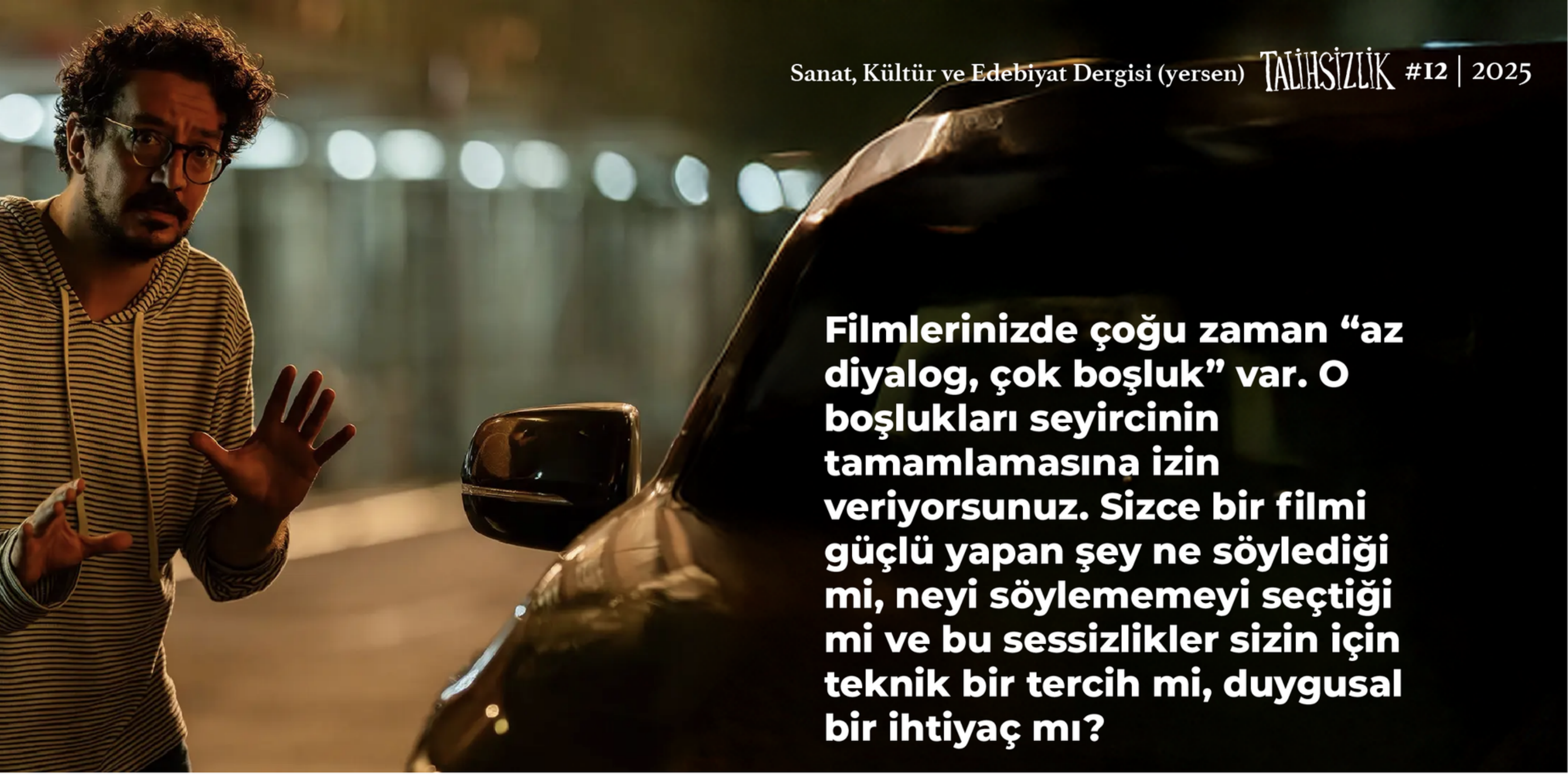
istedim, sebebi sadece o. Tercihlerim sadece o filmin gerekliliğiyle alakalıydı yoksa bundan sonra böyle demek benim için zor. Benim hakkımda en zoru: 44 senedir benle yaşıyorum, hâlâ kendimi tam çözemedim ama çözdüğüm bir şey varsa da yeni sözleri sevmem galiba.

Bu son film ile Kelebekler, Sarmaşık ve Gişe Memuru arasında sizce nasıl bir bağ var? Bu filmler aynı yönetmenin farklı dönemleri mi yoksa farklı ruh halleri mi?

Bunu cevaplamak bana düşmez ama bu filmleri aynı senaristin, yönetmenin çektiğine yemin edebilirim.

Senaryo yazarken ne kadar planlı hareket ediyorsunuz? Karakterlerin sizi yönlendirmesine izin veren bir yazar mısınız?

Her film farklı bir şekilde doğuyor fakat sonrasında uzun planlama ve hikâyeye bittikten sonra da küçük küçük detaylarla

Filmlerinizde çoğu zaman “az diyalog, çok boşluk” var. O boşlukları seyircinin tamamlamasına izin veriyorsunuz. Sizce bir filmi güçlü yapan şey ne söylediği mi, neyi söylememeyi seçtiği mi ve bu sessizlikler sizin için teknik bir tercih mi, duygusal bir ihtiyaç mı?

şekillendirmeler başlıyor. Bir masa yapmak gibi. Önce planlama sonra zanaat ile ana yapıyı oluşturma ve sonrasında küçük detaylar ile güzelleştirme başlıyor. Uzun sürüyor, bu yüzden 4-5-6 seneyi buluyor.

Uluslararası festivallerde başarılar elde ettiniz. Türkiye'deki izleyici ya da yapımcı beklentileriyle kıyasladığınızda dış dünyanın sizden beklediği "anlatıcı kimliği" sizce nasıl bir fark yaratıyor?

Bu hiç umurumda olmayan bir tarafı film yapmanın. Benim tek sorum: Ben ne istiyorum?

Yazmak ve çekmek birbirinden çok farklı yaratıcı alanlar. Siz en çok hangi aşamada “kendinizle” karşılaştığınızı hissediyorsunuz? Kalem mi daha dürüst, kamera mı?

Hepsi. Sonrasında kurgu da. Hepsinin ayrı bir zevki var. Gerçekten her tarafını çok seviyorum.

Gerçekten mi? Esasında tam tersidir. Çok konuşur karakterlerim, bazen de boş konuşur. Konuşmanın sessizliği diye bir şey var. Misal Gişe Memuru 100 sayfa diyalogdur, Kelebekler Sarmaşıkta da çok diyalog vardır. Sevindim böyle algılamanıza esasında.

Yönetmenlik dışında hangi mesleği yapmak isterdiniz? Sizi aynı ölçüde doyurabilecek başka bir anlatım biçimi var mıydı?

Aşçı olmak isterdim veya marangoz. Anlatım biçimi olarak değil de zaman geçirme biçimi olarak. Balıkçı da olmak isteyebilirdim. Evet, deniz ile ilgili bir şey de olabilirdi. Bir de ayakkabı ustalarına çok saygım var.

Kendi filmlerinizde bir figüran olsaydınız hangi sahnede sessizce yer almak isterdiniz?

Kendi filmimde figüran olmak kötü bir fikir. :)

devamı arka sayfada...

Tolga Karaçelik sineması bir şehir olsaydı hangi şehir olurdu? Bu şehrin ritmi, kaosu ya da melankolisi sizin sinema dilinizle nasıl örtüşür?

Bence kaotik değişken, eski ve yeni karışık. İstanbul ne güzel olurdu. Zengin, fakir, iyi, çirkin, güzel, kötü, rahat rahatsız... İstanbul herhâlde.

Gerçek hayatta hiç “bu sahne kesinlikle film olmalı” dediğiniz bir an yaşadınız mı ve o anı gerçekten çekebildiniz mi?

Onları genelde filmlerimde çektiğim, çekmediğim bir sahne olarak görüyorsunuz. Hayatı algılayış biçimim biraz o dediğiniz şekilde değişti. Bazen bir acısını anlatıyor bir arkadaşım, fark etmeden “Bunun şurası çok güzel film olur.” diye düşünürken yakalıyorum kendimi.

Bu söylediğim, övündüğüm bir şey değil.

Müzik kullanımlarınız çok dikkat çekici ama diyelim ki sadece tek bir ses efektiyle film çekmek zorundasınız. Bu ses ne olurdu ve hangi sahnede işe yarardı?

Neden öyle bir şey olsun ki? Reddedirdim bu durumu.

Tolga Karaçelik, 2025 yılında Mars’a gönderilse ve yalnızca bir yemek, bir film, bir albüm ve bir kitap seçme hakkı olsa... Hangilerini alırdı?

Yemek ve içecekten eminim, mantı ve viski ile yaşarım. Kitap, albüm için bir şey diyemem. REM Up albümü liseden sonra tekrar hayatıma girdi şu an. Kitap da... Hadi Usta ve Margarita olsun.